

נשים מטביעות חותם

במועצה אזורית מגידו

תערוכת צילומים וסיפורי חיים

יוזמת הפרויקט - ד"ר אסתר כרמל חכים

נשים מטביעות חותם במועצה אזורית מגידו - יום האישה הבין-לאומי, 2025

הרעיון לתערוכה שלפניכם צמח ב"גילאור" - המחלקה לשירותים חברתיים, בקורס למנהיגות מתנדבת בהנחייתו של מייקל מנסקי, ומטרתו הייתה לעודד יזמות קהילתית ביישובי המועצה.

לסיכום הקורס התבקשנו להכין תוכנית למיזם שבו היינו צריכות לציין חזון, מטרות ויעדים, מדדי הצלחה ושותפים לדרך. כל אחד ואחת מאיתנו היה צריך להפיק פרויקט שעיקרו התנדבות בקהילה. היוזמה שלי הייתה להעצים נשים וקראתי לה "נשים מטביעות חותם במועצה אזורית מגידו". המיזם זכה למימון התחלתי מסוים מהמועצה, ואת יתר המימון גייסנו בסיועה של ד"ר אילה ברנסון, יועצת ראש המועצה לשוויון מגדרי.

אספתי צוות חרוץ - הכול נעשה בהתנדבות - והתחלנו לאתר את הנשים הללו. יצאנו בפרסום לכל היישובים במועצה וקיבלנו שמות של מועמדות. לאחר עיון בשמות שקיבלנו, בחרנו לפי הקריטריונים 24 נשים מכל יישובי המועצה, נשים שהמאחד ביניהן הוא העשייה שלהן, שהיא מעבר לשעות העבודה ולא רק ביישוב שלהן, גם אם פעילותן היא בתחומים שונים. לנשים אלה (בוודאי יש ביישובי המועצה נוספות) יש חזון, הן חותרות להגשמתו ויש בהן רוח התנדבות.

חשוב להדגיש שאף אחת מהנשים שנבחרו לא הציעה את עצמה. אנו, חברות הצוות, ראינו את כל הנשים הנבחרות והחלטנו לכתוב את הריאיון בגוף ראשון, כדי להדגיש את הביטוי האישי ולתת מקום ל"אני מאמין" שלהן.

למבצע זה שותפים רבים ולהלן התודות:

- במועצה האזורית מגידו ולהנהלת "גילאור" והמחלקה לשירותים חברתיים על העזרה, ועל התמיכה הרגשית והתקציבית.
- לד"ר אילה ברנסון, יועצת ראש המועצה לשוויון מגדרי על העזרה, הגיבוי ושיתוף הפעולה.
- לסמנתה קרצמר הלוי המוכשרת על שנפגשה עם הנשים בביתן וצילמה אותן במקצועיות רבה.
- לצוות המראיינות החרוץ - דפנה גל, יעל ברנר, חוה פדרמן, אסתר תורן ואסתר כרמל חכים
- לרותי גרשוני ולקרין שטרן שהיו בצוות המוביל.
- ליפעת שטרן שרון על ההגהה ועל העיצוב הגרפי של הטקסטים.
- לאמנון שוק על עיצוב התערוכה.
- לענת שמשי על עיצוב ההזמנה והתוכנייה.
- לדפוס "משלבת" ודפוס "גל ביאליק" מעבדות צילום.

ואחרונות חביבות - לכל הנשים המוצגות כאן, המשקיעות מזמנן וממרחן למען אחרים, ומראות לכולנו מהן עוצמה נשית ורוח התנדבות.

"בחיים מגיע הרגע בו לא נותר לנו דבר לעשות, אלא לצאת לדרכנו. מגיע הזמן ללכת בעקבות החלומות שלנו, זמן להניף את מפרשי אמונתנו" (מתוך "הדולפין" מאת במברן סרג'יו).

נשים מטביעות חותם (בסדר א' ב')

1. אורית קורין (רמת השופט)
2. ברכה גסנר (גבעת עוז)
3. בלה קובנר (דליה)
4. דרורית אברהם (דליה)
5. הגר ראובני (הזורע)
6. הדס ביטון (עין העמק)
7. ורדה קליין (רמות מנשה)
8. יונית קדוש (רמות מנשה)
9. ינה נוימן (רמת השופט)
10. יעל כץ בן יצחק (מגידו)
11. לילי גולדוויין קונו (יקנעם המושבה)
12. ליסה זאוול (עין השופט)
13. לסלי וולף (הזורע)
14. מיכל קורץ רוזן (עין השופט)
15. סיגל גלאון לבסקי (רמת השופט)
16. עדי יבזורי אראל (משמר העמק)
17. עידית אופיר (משמר העמק)
18. עליזה סאלם (אליקים)
19. רונית הראל (מגידו)
20. שגית מור (עין השופט)
21. שולמית רומם דינור (יקנעם המושבה)
22. שושי אלפסי (רמת השופט)
23. שוש טיירי (מדרך עוז)
24. שרי שרון (גלעד)

אורית קורין (רמת השופט)

נולדתי בחיפה. גדלתי בקריית אתא ולמדתי בתיכון "רוגוזין" בכיתת ספורט, במגמה מתמטית-פיזיקלית. שיחקתי כדורעף מגיל 12 עד גיל 30 – אז ילדתי את בני הבכור. התגייסתי לצבא במסלול ייעודי לקצונה ושרתי שירות מבצעי בחטיבת טול-כרם. כבר מגיל ארבע הייתי בעלת חוש צדק מפותח, וידעתי שאהיה עורכת דין. לאחר הצבא למדתי משפטים באוניברסיטת חיפה. במהלך התואר הראשון התנדבתי לעזור לילדים במסגרת חונכות פר"ח, שיחקתי בנבחרת הכדורעף של האוניברסיטה ולאחריה שיחקתי בקבוצת נווה שאנן. בתקופת לימודי האקדמיים עבדתי לפרנסתי כמאבטחת במשמר בתי המשפט. הייתי חמושה באקדח ואבטחתי את השופטים בבתי המשפט בחיפה. בסוף התואר התחלתי בהתמחות בפרקליטות מחוז חיפה במחלקה הפלילית. ב-2008 סיימתי את לימודי התואר השני במשפטים באוניברסיטת בר אילן. ב-2009 עברתי לפרקליטות מחוז צפון (פלילי) בנוף הגליל. במהלך שנות עבודתי כפרקליטה פלילית ניהלתי הרבה תיקי פשיעה חמורה. ב-2017 מונית לראש היחידה לנפגעי עבירה בפרקליטות מחוז צפון, העוסקת במתן סיוע לקורבנות העבירה. תפקיד זה דורש עבודה אינטנסיבית והתנהלות מול הנפגעים ברגישות גבוהה ובהכלה.

הגעתי לרמת השופט כתושבת לפני כעשרים שנה, התאהבתי במקום ונשארתי כחברה. ב-2016 השתלמתי במועצה בקורס על מנהיגות נשים בשלטון המקומי של עמותת כ"ן. ב-2018 נבחרתי לנציגת רמת השופט במליאת המועצה, שם נחשפתי לפערים בחלוקת התקציבים בין גברים לנשים, למשל בתחום הספורט, ולכן ב-2019 החלטנו להקים את הוועדה לשוויון מגדרי במועצה. יזמנו פעילויות לילדות, לנערות ולנשים ויישמו בבתי הספר היסודיים תוכנית לשוויון מגדרי, בהובלת שרי שרון סגנית המנהלת של "עומרים" דאז, שהייתה יו"ר הוועדה. כמו כן נערכה חלוקה מגדרית מחודשת של תקציב הספורט במועצה, תוך היענות רבה של בעלי התפקידים. הייתי חברה בוועדת הביקורת במועצה. כיום אני יו"ר ועדת ההנצחה, נציגת ציבור בעמותת הספורט ובעתיד אהיה בוועדת התמיכות, תפקיד המתבצע על ידי עו"ד.

מילאתי בעבר תפקידים גם בקיבוץ שלי – רמת השופט, בהנהלה ובוועדות שונות. במשך שלוש שנים אימנתי קבוצת נערות בכדורשת במועצה והגענו להישגים. כמו כן לאורך השנים הייתי בוועדי ההורים של בתי הספר עומרים ומגידו. אני מתנדבת גם בתחום המקצועי ומכהנת כיו"ר ארגון הפרקליטים הארצי, המונה כאלף ומאה פרקליטים במשרד המשפטים. מידי פעם אני משתתפת בטיולי ג'יפים לנשים, עם חברת "מאגמה", שמטרתם לתרום להעצמת הנשים ולהעמקת החיבור ביניהן. הרצון לשרת את הציבור, לעזור לזולת ולהשפיע, בדרכי, על הקהילה חשובים לי מאוד, והם הנותנים לי את הרצון ואת הכוחות להמשיך בפעילותי הציבורית.

בלה קובנר (דליה)

נולדתי בלטביה, עליתי לארץ לחיפה בגיל שנה, בגיל 12 עברתי עם אימא לקיבוץ דליה ישר למוסד הרי אפרים ומשם לשירות בצבא. מבגרותי העסיק אותי הסיפור של עוני במדינות המתפתחות אל מול השפע במדינות המערביות ובעיקר כיצד עוני ודיכוי משפיעים על חייהם של נשים וילדים.

לאחר לימודי התואר הראשון (גאוגרפיה ומזרח אסיה), חיפשתי את הדברים המדויקים והנכונים לי לגבי בחירת לימודי המסטר. למזלי מצאתי באוניברסיטת ברנדייס במסצ'וסטס מסלול לתואר שני בלימודי פיתוח בינלאומי אשר תאם את שאיפותי. בלימודי התמחיתי בקמבודיה תחת פרויקט במימון אמריקאי למניעת סחר בנערות למטרת ניצול מיני בתוך המדינה עצמה ומעבר לגבול. עסקתי בעיקר במניעה שכוללת בניית תוכניות קהילתיות עם המשפחות, בתי הספר, מוסדות שונים בקהילה וביצוען בשטח. היינו צריכים להתגבר על מערכת אכיפה מושחתת כאשר המשטרה היא חלק מהבעיה, היות ומדובר בתעשייה שמגלגלת מיליארדים. בהמשך, עיקר פעילותי הייתה בארגונים Terre-i World Education des hommes.

במסגרת עבודתי בארגונים אלו, הייתי מוצבת בנפאל, אלבניה ואוגנדה ועבודתי התרכזה בפרויקטים אשר עוסקים במאבק נגד עבדות ילדים, סחר בבני אדם, דיכוי וניצול אוכלוסיות אשר סובלות מאפליה והדרה ממוסדת וגישה מוגבלת לשירותי בריאות, רווחה וחינוך. לאחר חזרתי לארץ, הרגשתי בצורך לתעל את כל הניסיון והידע אשר צברתי לאורך השנים על מנת לסייע לאוכלוסיות מוחלשות בישראל ולהגביר את המודעות הציבורית. עשיתי דוקטורט באוני' העברית בנושא "זכויות ילדים וגישה לצדק באזורי מלחמה" עם דגש על מזרח ירושלים. לימדתי ברחבי הארץ במוסדות אקדמיים קורסים וסמינרים בנושא הגירה כפויה, סחר בבני אדם ועבדות ילדים. היום אני מנכ"לית של עמותת "משחקים למען השלום" אשר עוסקת בדו קיום ובניית שלום. דרך קבוצות ספורט מעורבות של ילדים ונוער יהודים וערבים, אנו מגשרים בין תרבויות, בונים דור חדש של מנהיגות ומקימים תשתית לדו-קיום בר קיימא. מסלול הנערות מתחיל בגיל צעיר ונמשך עד בגרות וכולל תכנים ופעילויות מותאמות גיל. התוכנית כוללת כישורי חיים, מנהיגות, קבלת האחר ושיתוף פעולה.

ולסיום - אני חיה בדליה עם משפחתי ומאוד אוהבת את הקיבוץ וחיי הקהילה. לאחרונה נתקלתי במשפט שלדעתי תואם את תחושותיי בתקופה זו והאמונה בדרך: "תקווה היא לא תחושת וודאות שהכל יסתדר וייגמר בטוב. תקווה היא פשוט תחושה שלחיים ולעבודה יש משמעות" (ואצלב האוול).

ברכה גסנר (גבעת עוז)

נולדתי בשנת 1931 בבודפשט שבהונגריה.

לאחר תום מלחמת העולם השנייה, ילדה בת 17, ניצולת שואה, עליתי לארץ ישראל בעליה אי-לגאלית, והגעתי לקיבוץ שער הגולן, שם פגשתי את אפרה בעלי הראשון.

אחרי כשנה בשער הגולן החליטו בתנועת השומר הצעיר שהקבוצה שלנו תעלה ליישוב הארץ וכך הגענו לגבעת עוז.

בני הבכור - יאיר שפירא - נולד בשנת 1952. בהמשך מסע חיי יאיר שלי נהרג במלחמת יום הכיפורים במוצב החרמון, בשנת 1973. יאיר היה רקדן, ובכל שנה מתקיים לזכרו יום מחול בהשתתפות להקות מחול שונות. אל גינות הנוי הגעתי לאחר החלטה באספת הקיבוץ, זו הייתה יד הגורל - הקיבוץ היה בהתהוות. בעקבות ההחלטה, נשלחתי לשער העמקים לחצי שנה ללמוד את תורת גינות הנוי, ואז כבר היה ברור שגינן זה אהבה ומקצוע. בהמשך נשלחתי למדרשת רופין ללימודים מסודרים, ואת שלמדתי יישמתי בגבעת עוז. מגבעת טרשים, המקום הפך לצבוע בירוק, עונה אחרי עונה, שנה אחרי שנה, בעבודת כפיים, באהבה רבה לאדמה ולטבע. בשנת 1971, בהיותי בת 40, הוענק לי פרס העובדת המצטיינת על ידי ראש הממשלה דאז, גברת גולדה מאיר.

גבעת עוז הפך לאחד היישובים היפים באזור. רבים מאנשי המקצוע בתחום הנוי באו לטבול בירוק של גבעת עוז, ולראות את המסלעות ואת הגינות היפות שלנו. עסקתי בייעוץ, בפיתוח גנים בסביבה יישובית, לימדתי כיצד הופכת גבעת טרשים לירוקה, נקייה והדורה. המשכתי לעבוד בגינות הנוי עד גיל 80. מבעלי השני משה נולדו לנו 3 ילדים בריאים, וגידלנו בת מנישואיו הראשונים. כולם שימחו אותי והתברכנו ב-9 נכדים ו-9 נינים. המסע האישי שלי עדיין לא הסתיים! אני מאמינה בסביבה נקייה, נעימה, צבעונית ומטופחת!!!

אומנות הגינן עבורי, כמו כל אומנות, סובבת את חיי, מכילה בתוכה את השלווה והנראות האישית שלי.

במסע חיי הארוך למדתי להמשיך הלאה בכל מהמורה שנקרתה בדרך, את זה נטעתי בקיבוצי גבעת עוז. חיי הם נוי ויופי.

דרורית אברהם (דליה)

אני בת קיבוץ רמות מנשה, נשואה לאפרים, אמא ל-5 ילדים, סבתא ל-13 נכדים. השכלה: מורה להיסטוריה בתיכון. ניהלתי את תיכון "הרי אפרים", הייתי מנהלת חברתית בבית ספר "מגידו" ובקיבוץ דליה מילאתי תפקידים רבים - לרבות מזכירת הקיבוץ. כיום אני פנסיונרית אקטיבית - למדתי קאוצ'ינג והנחיית הורים ובזה אני עוסקת בעמותת 'אקיי'ם' ובארגון תלם. הטבעת החותם שלי היא בשלושה מעגלים מרכזיים - משפחה מורכבת, חינוך וקהילה וחיים עם ילד בעל צרכים מיוחדים. אני רוצה לספר על המעגל השלישי. כשנולד יאיר שלנו, עם תסמונת דאון, חברים בדליה לא ידעו האם נכון לברך אותנו במזל טוב! כדי לקרב את החברים אלינו, נכנסתי לחדר האוכל בשבת בצוהריים עם העגלה ועם יאיר המתוק. הראשון שפגשתי אמר לי: "מזל טוב" והשאר היסטוריה. הילד הזה שינה את חיינו ומביא לנו אתגרים ושמחה. העיקרון הראשון שדגלנו בו היה שילוב! יאיר גדל תמיד בחברת בני ובנות גילו בקיבוץ, וזאת כדי לראות ולחוות מודל של התנהגות נורמטיבית. כיום יאיר בן 40, וכל חייו היה משולב במסגרות החינוכיות הפורמליות והבלתי פורמליות. זה לא היה קל, הוא היה זקוק לסייעת, להכשרת לבבות, להדרכת הצוותים והילדים שגדלו עימו. לצד זה אנו, המשפחה, היינו מגויסים, משימתיים, דרוכים ותומכים, כדי להשיג משאבים וליצור בכל מסגרת את הקליטה המרבית של יאיר, מבית התינוקות, דרך הגן, סיום י"ב ועד הקמת "הבית לחיים" בקיבוץ דליה. המשפחה שלנו תפקדה כצוות. הקמנו עבורו ועבור ילדים נוספים בעלי צרכים מיוחדים שתי מסגרות חדשות. הראשונה - כיתת "יחד" - כיתה מיוחדת בתוך תיכון מגידו שלמדו בה 10 שנים - עד גיל 21, והתחנכו בה נערים בעלי צרכים מיוחדים הזקוקים ללמידה פרטנית, אך בעלי יכולת חברתית להשתלב במפעלים החברתיים של בית הספר. השנייה - "בית לחיים", המיועד לבוגרים, ממוקם בקיבוץ דליה ומנוהל ע"י משרד הרווחה שדואג למטפלים, למדריכים, לפיקוח, לכספים ולבקרה. הבוגרים מנהלים את חייהם - מבשלים, אוכלים, עובדים ב"תלמים" בקיבוץ מגידו, מנהלים חיים אישיים ומעורבים בחיי הקיבוץ. אני מוקירה ומעריכה מאוד את קיבוץ דליה על הפתיחות ועל העזרה שלהן זכינו לאורך כל הדרך. שתי המסגרות הללו הצריכו ממני רמה גבוהה של התמצאות בחוקי המדינה, התגברות על בירוקרטיה, פנייה לגורמים רבים לסיוע מקצועי ובעיקר ללכת קדימה ולא לוותר, והכל ברוח טובה ובאופטימיות, רק כך נפתחו אליי הדלתות. אפרים ואני התנדבנו במשך שנים רבות בעמותת "יתד" ועסקנו בניהול הכספי ובארגון מפעלים ארציים. היום אנחנו מדריכים אחרים ומשתפים אותם בידע שצברנו. ולסיום, אין ספק שלידה של ילד בעל צרכים מיוחדים היא מאתגרת! אני עברתי מהר את תהליך ההבנה שזו המציאות, ומיד נרתמתי למשימות הרבות הכרוכות בכך, וזאת לצד התאהבות עד אין קץ בילד המקסים שלי. למדתי להיות גלויה ופתוחה, לא להסתיר ולא לייפות. באופיי אני אישה של נתינה, מודעת לכושר העשייה שלי ואוהבת להתמודד ולהצליח. חשוב לי להבהיר שכל המסגרות שהקמנו עבור ילדים ובוגרים בעלי צרכים מיוחדים, תרמו ותורמות גם לחברה שבתוכה הן פועלות. הן מלמדות כיצד לקבל אנשים שונים מאיתנו, לעזור להם ולאהוב אותם.

הגר ראובני (הזורע)

בת קיבוץ הזורע (52), בזוגיות עם אלון ואימא של סיון ואיתמר.

אני בעלת תואר ראשון בפסיכולוגיה, תואר שני בפיתוח וייעוץ ארגוני ובוגרת תכנית "מנדל" למנהיגות בשירות הציבורי. ניהלתי בעבר את מערכת החינוך וועדת התכנון בקיבוצי - הזורע. בעשור וחצי האחרונים עבדתי במועצה האזורית מגידו בשורת תפקידים, ביניהם הובלת תחום הסביבה והמרחב הביוספרי במגידו וניהולו (תוכנית אזורית לפיתוח בר קיימה המוכרת על ידי אונסק"ו - ארגון החינוך, המדע והתרבות של האו"ם). עסקתי בניהול תחומי השירות המוניציפלי במועצה והובלת תכניות חינוך ורווחה. בנוסף, בשנת 2022, מונית על ידי מנכ"לית משרד החינוך דאז, דלית שטאובר, לתפקיד יו"ר הצוות המייעץ בנושא המרחבים הביוספרים לאונסק"ו למשך תקופה של שלוש שנים (מסיימת בראשית 2025). כמו כן קידמתי תהליכים ארגוניים מורכבים ובניית ממשקי עבודה בין גורמים, והובלתי תהליכי שיתוף ציבור בקבלת החלטות. במסגרת תפקידי כמנהלת המרחב הביוספרי, זכיתי להוביל דיונים ציבוריים על-פי "מודל קבלת החלטות בשיתוף ציבור", שהפך לחוק עזר של המועצה. שיתוף הציבור במרחב הביוספרי הפך להיות חלק מצוות התכנון המועצתי שליווה וקידם את התוכנית הכוללנית של מועצה אזורית מגידו, במסגרת פיילוט של מנהל התכנון על תוכניות כוללניות למועצות אזוריות. הובלתי את הצוות המתאם של המרחב הביוספרי שהוא צוות מקצועי וציבורי, ושבו שותפים נציגי כל הגופים המנהלים שטחים במועצה ונציגי ציבור. הצוות מלווה באופן שוטף את המועצה בקבלת החלטות בנושאי פיתוח ושימור. לצד זה השתתפתי בגיבוש תוכנית החינוך הביוספרית של המועצה, ובליוי תוכניות יישוביות לפעילות קהילתית סביבתית.

השנה נכנסתי לתפקיד מאתגר - מנכ"לית התנועה הקיבוצית. אני מאמינה כי לתנועה הקיבוצית יש תפקיד משמעותי ואחריות גדולה להבטחת המשך קיומם של הקיבוצים, לשמירה על ערכי הבסיס ועל ייחודיות חיי הקיבוץ - חברה הדוגלת בערבות הדדית מחד, וחיבור לחברה הישראלית ומעורבות חברתית מאידך. אני רואה בתפקיד מנכ"לית התנועה זכות ואחריות גדולה לקדם את פעילות הארגון, ולפתח אותו בהתאם לצרכי ממלאי התפקידים בקיבוצים, חברי הקיבוצים והחברה הישראלית כולה.

במהלך שנות עבודתי גיליתי על עצמי שהעשייה הציבורית והיכולת להשפיע על אופי האזור שבו אני חיה ועל הקהילה, לצד הרחבת מעגלי השותפים, ממלאת אותי ונותנת לי תחושת סיפוק ומשמעות. עבודתי במועצה וכן בתנועה הקיבוצית מאפשרות לי להיות בצמתים משמעותיים לאזור, ועכשיו גם לתנועה הקיבוצית. לצד תחושת האחריות, היכולת להיות חלק מתהליכים אלה מניעה אותי ומעוררת בי תמיד את הרצון להמשיך לפעול, ולהוביל תחומים ונושאים שאני מאמינה בהם.

הדס ביטון (עין העמק)

בת 42, נשואה לשרון ואמא לשלושה ילדים: קשת, ברק ומאור. בעלת תואר ראשון במשפטים ורישיון לעריכת דין, כעת לומדת לתואר שני בתחום החינוך. אומנם למדתי עריכת דין, אך רוב עיסוקי בעבר ובהווה הם בתחום החינוכי ובעשייה חברתית. בראשית דרכי, הדרכתי במרכז חירום לילדים ונוער אשר פעל במסגרת עמותת "בית לכל ילד" - מרכז לילדים שהוצאו מהבתים בצו בית משפט. העבודה במרכז החירום השפיעה רבות על מי שאני ועל הבחירות שעשיתי בתחום עיסוקי.

לאחר מכן, בהיותי סטודנטית, המשכתי לעסוק בתפקידים חברתיים שונים. מלבד החונכות בתוכנית "פרח", הייתי חונכת-סומכת של שלוש משפחות עם אתגרי חיים שונים, לכל משפחה סיפור חיים משלה והתמודדות שונה. במקביל הדרכתי במועדונית "צהריים-ערב" לילדים בסיכון, ובזמן שעוד נותר עזרתי לאימא שלי, והייתי סייעת בגן הילדים הפרטי שהיה לה. מזה כעשר שנים אני עובדת בתוכנית "פותחים עתיד" של הסוכנות היהודית ביקנעם ובמועצה אזורית מגידו, מתוכן שנתיים בריכוז התוכנית ושש שנים בניהולה. "פותחים עתיד" היא תוכנית התערבות ארצית העוסקת בהעצמת ילדים ומשפחותיהם, ובמתן הזדמנות שווה להצלחה לכל ילדה וילד. מדי שנה אנו מלווים בתוכנית כ-220 ילדים ומשפחות בשתי הרשויות שאותן אני מנהלת.

בחרתי בתפקיד זה מתוך חיבור פנימי ואמונה אמיתית בעבודה אשר יש בה עשייה חברתית מקדמת ומשפיעה, ומתוך אהבה ותחושת שליחות הנובעות מההכרה ביכולתם של כל ילד, ילדה, מבוגר ומבוגרת ליצור שינוי בחייהם ולהצליח.

בעבודה זו אני מסופקת מהיכולת להשפיע, וליצור שינוי אישי וסביבתי. בשנים האחרונות אני תומכת בבנות השירות ומלווה אותן, הן מתגוררות במושב עין העמק, הבית שלי, ואני עבורן אוזן קשבת ומענה להתיעצויות מקצועיות.

אני מאמינה בכבוד האדם באשר הוא אדם, וביכולת של בוגרים משמעותיים להעצים ילדים ולאפשר להם צמיחה אישית, להיות להם לדוגמה ולפתח בהם אמונה ביכולתם, תקווה אמיתית, מוטיבציה פנימית, כבוד וסובלנות כלפי האחר והשונה על מכלול תכונותיו. אני מאמינה בדרך ההתנדבות, זו תרומה אישית לזולת וגם למתנדב עצמו. הכלל שמנחה אותי בחיים הוא: "דרך ארץ קדמה לתורה".

תחושות הסיפוק, השליחות, והעשייה למען הפרט ולמען החברה היו ועודם האש הבוערת בי למימוש האני שלי ולהגשמתו.

ורדה קליין (רמות מנשה)

נולדתי ב-1951 להורים שהגיעו מאורוגואי. כל חיי אני חיה בקיבוץ מלבד הפסקות בשירות הצבאי ובלימודי הפיזיותרפיה. כשהייתי נערה עבדתי רוב הזמן ברפת. כבר בסיום י"ב למדתי לבגרות אקסטרנית כי ידעתי שלימודי פיזיותרפיה דורשים בגרות. לאחר שחרורי מהצבא התקבלתי ללימודים, אך לבקשת הקיבוץ עבדתי קודם שנה ברפת. בתחילת דרכי כפיזיותרפיסטית עבדתי חלקית בקיבוץ וחלקית במרפאת לין. ב-1981 נבחרתי למזכירת קיבוץ. ב-1991 יצאתי לעבוד בבית חולים "העמק" שם התמדתי 23 שנים. התמקדתי בעיקר בעבודה במחלקות ילדים ובארגונומיה, תחום ששם דגש על שימוש נכון בגוף בזמן פעילות, וזאת הודות להדרכת העובד והתאמת סביבת עבודתו. יחד עם קולגה פיתחנו תוכנית הדרכה שהועברה לעובדי המשרד של קופ"ח הכללית בכל הארץ. העובדים ציינו שזו הפעם הראשונה שיום העיון נותן להם כלים לרווחתם האישית.

גידול שני זוגות תאומים, ובהמשך טיפול בהורים מבוגרים ובנכדים, היו אינטנסיביים עבורי ולא אפשרו לי להיות פעילה בקיבוץ. עם יציאתי לפנסיה רווח לי והתפניתי לדברים שמהנים ומעניינים אותי ולפעילות ממוסדת והתנדבותית. כל זאת בנוסף לטיפול ב-11 נכדיי, שלשמחתי חיים בקיבוץ. הייתי חברה בוועדת ביקורת, בצוות קרן עזרה הדדית, בהנהלת האגודה וכן רפרנטית בחינוך.

עם פרוץ המלחמה באוקראינה אספתי, מיינתי ודאגתי לשינוע בגדים, צעצועים, כלי בית וריהוט לפליטים, שהגיעו ארצה חסרי כל. אנקדוטה מרגשת הייתה כשהגיעה בקשה של ילד בן 12, שהגיע מאוקראינה בלי האקורדיון שלו. פרסמתי הודעה באתר של הקיבוץ, חבר תרם את האקורדיון שלו ורק ביקש שהילד ישלח סרטון שהוא מנגן באקורדיון... ואכן הסרטון הגיע. היום אנחנו מעבירים את התרומות ל"פיתחון לב" בכרמיאל ונוף הגליל.

לאחרונה יזמתי את הקמת צמ"ח (צוות מעורבות חברתית בקיבוץ) שמטרתו עידוד לפעילות התנדבותית בקיבוץ ומחוצה לו. כל אחד בהתאם ליכולותיו ורצונו.

המלחמה שפרצה ב-7.10.23 הביאה למגוון יזמויות התנדבותיות, שהבולטת בהן הייתה הכנה של 500 כריכים ביום, במשך חודש וחצי, לתושבי אשקלון, שלא יכלו להתפנות מהעיר. בנוסף, נוצרו קבוצות של מתנדבים לשיפוץ בתים ואבזורם, לעשייה לטובת נשות המילואים ועוד. היום אני ממשיכה את פעילותי ביד 2 בקיבוץ ובהתנדבות בבתי ספר יסודיים של המועצה (כבר 4 שנים): בבית הספר "קשת התקווה" אני מלווה לפעילות בנחל תות ובכיתת יער, והשנה עברתי גם לבית ספר "עומרים", שם אני עוזרת בכיתה קטנה.

אני מאמינה שעשייה התנדבותית נותנת מענה לאיכות החיים של כולם ושל הפנסיונרים בפרט. היא מחברת בין אנשים, יש למען מה לקום בבוקר ועם מי להיפגש ויש עשייה משמעותית. אשמח להציע הזדמנות זאת לאנשים נוספים סביבי כי כידוע, התורם הוא הנתרם העיקרי.

יונית קדוש (רמות מנשה)

נולדתי ב-1957 ברמות מנשה, נשואה ליוסי קדוש. לבני הבכור, סתיו ולזוגתו רעות יש שני בנים נפלאים, בני הצעיר נוי חי עם בת זוגו כרמל וכולם חברי רמות מנשה. זכיתי! התחלתי לעבוד בענף הנוי עוד בחופשות של ה"מוסד". בשנות ה-90 זכיתי לעבוד לצד דב זלינגר ז"ל, וממנו למדתי את יסודות גינון בר הקיימה, עוד לפני שנקרא כך, המתאים את הנוף לסביבה הטבעית. במקרה של רמות מנשה - אל הכרמל. בהמשך, עבדתי יחד עם יוסי (קדוש) בגינות הנוי של הקיבוץ שנים רבות. עבודה זו דורשת קשר רצוף עם כל חברי/תושבי הקיבוץ וכך נוצר קשר הדוק למקום, לנראות שלו ולאנשיו. למדתי אומנות, ולפני ההפרטה קבלתי מהקיבוץ סטודיו ו"ימי אומנות" ליצור. הצגתי מספר תערוכות אך הכורח להתפרנס קטע את פעילותי האומנותית. כרגע אני מזוהה בעיקר עם הפעלת הגלריה לאומנות שאותה יזמתי ואני מפעילה יחד עם מירי ורנר - שותפתי, וכן עם קידום שימור האתרים והמורשת בקיבוץ. אל הפעילויות שאני יוזמת אני מצרפת עוד אנשים להגשמת הרעיון. אחד מהפרויקטים שהצלחתי להביא לידי ביצוע הוא פתיחת הגלריה לאומנות בשנת 2013. במקור, היו בקומת הגלריה שני חדרי סטודיו של שני אומני הקיבוץ, לאו פלטאו וסטפי שליימר-יניצקי. לאחר לכתם של שני האומנים מאתנו, היה חשוב לי לשמר את הצביון התרבותי ואת התרומה האומנותית שלהם לקיבוץ. כדי לשמור על רוח שוחרי תרבות של חברי רמות מנשה המייסדים, פניתי להנהלת הקיבוץ לאשר, להשקיע בשיפוץ ולתקצב את הפעילות. למרבה הפלא - הבקשה אושרה. כבר 11 שנים שמירי שותפתי ואני אוצרות תערוכות מתחלפות של אומנים מקצועיים, ומקימות אותן. מדי שנה, בקיץ, מוקדשת תערוכה עם תוכן מקומי לציון יום הקמת הקיבוץ. הפעילות - כולה בהתנדבות - כוללת בין היתר מחקר וכתביה, ביקורי סטודיו, קשר עם מעצבת גרפית, פרסום, תליית היצירות, צביעת הקירות, פתיחה כל שבת ופתיחות נוספות להדרכת קבוצות. כיום מתרכז רוב העיסוק שלי בניסיון לקדם שימור מבנים, יצירות אומנות במרחב הציבורי וחפצים ותכנים מעברו של הקיבוץ. התחלתי לעסוק בכך מתוך תחושת הדחיפות, ומשום שאף אחד אחר לא עושה את זה! הידיעה שהקיבוץ הולך ומשתנה, ושעם הזמן כל מה שישן נעלם לטובת החדש, גרמה לי פשוט לקום ולנסות להגן על האופי הייחודי של המקום, מפני החלטות חסרות התבוננות כוללת. כולנו מוכנים להשקיע ממון וזמן כדי לראות כפר "אותנטי" בחו"ל, ונוסעים אפילו להכיר מורשת של אתרים בארץ - ולנו יש את זה בבית! רק צריך לשמר, להשמיש ולתווך לקהילה את מה שהורינו המייסדים הקימו. להנצחת המורשת החומרית והרוחנית של מפעל הקמת הקיבוץ וקיומו, ולשימורה לאורך השנים - יש חשיבות אדירה. אני מאמינה שניתן, בדרכים שונות, להעביר את המורשת הזו ואת מה שמייחד את המקום הזה לעומת מקומות אחרים בארץ. עצם העשייה למען הכלל ממלאת אותי, עצם הנתינה לכלל מביאה אושר!

ינה נוימן (רמת השופט)

נשואה לדוד אמא לעמי ואופיר, גרה בקיבוץ רמת השופט. גדלתי והתחנכתי ברמת ישי כבכורה לארבע אחיות. תמיד אהבתי ספורט קבוצתי. בצעירותי שיחקתי כדוריד ובעת לימודי התואר הראשון בפסיכולוגיה וביולוגיה, באוניברסיטה העברית, שחקתי רוגבי. לימים הייתי שחקנית וקפטנית נבחרת ישראל.

במהלך לימודי לתואר שני בחקר סכסוכים, עבדתי באינטל בייעוץ ארגוני ופיתוח משאבי אנוש. לאחר תקופה במגזר העסקי, בחברת הייעוץ דלויט, החלטתי לשלב בין אהבתי ליעוץ ארגוני ורצוני לקדם שותפות יהודית ערבית ושוויון מגדרי. עברתי למגזר החברתי והתחלתי לעבוד בעמותת "קו משווה" בהנחיה ויעוץ לארגונים בתהליכי שילוב תעסוקתי של החברה הערבית. כעבור חמש שנים השתלבתי כסמנכ"לית יעוץ וידע ב"קו אימפקט", שם הובלתי צוות של יועצים.ות ארגוניים בפיתוח והטמעת תרבות ארגונית של גיוון והכללה בקרב מעסיקים גדולים במשק. בהמשך עבדתי ב"בית הנשיא" בפיתוח וניהול תוכנית "מחליפים מילה" שמטרתה שיח והידברות בין קהילות שונות בחברה הישראלית. כיום אני עובדת כמנהלת כשירות ארגונית בעמותת "יזמות אברהם" העוסקת בשוויון ושותפות יהודית ערבית.

במקביל למעבר מהמגזר העסקי לחברתי, הפכתי משחקנית רוגבי לפעילה בהובלת שוויון מגדרי. כחברת הנהלת איגוד הרוגבי הקמתי ועדת נשים שעסקה בפיתוח והתאמת ליגת הנשים למאפיינים ולצרכים הייחודיים של קבוצות הנשים. בהמשך, קידמתי שוויון בחלוקת משאבים ותקציבים לנבחרת ישראל ברוגבי נשים.

עם המעבר לרמת השופט, סייעתי בהקמת תוכנית מנהיגות נשים בהובלת עמותת כ"ן. עם סיום הקורס, הייתי שותפה להקמה והובלה של ועדה לשוויון מגדרי במועצה אזורית מגידו. יחד קידמנו ייצוג נשים במוקדי קבלת החלטות, יישום תפיסה ופעילות שוויון מגדרי בספורט ובחינוך. במהלך תקופה זו נבחרתי כחברת הנהלת רמת השופט, בה שירתי במשך כחמש שנים.

כיום במקביל לעבודתי ביזמות אברהם, אני נציגת ציבור של מ.א. מגידו ב"מעברים בעמק" העוסקת בתעסוקה במרחב הכפרי, יו"ר "מגיד הרוח" – עמותת תושבים המקדמת תרבות יהודית ליברלית במועצה, חברת צוות שוויון מגדרי בבית ספר מגידו ומתנדבת ב"בדרך להחלמה".

אני מאמינה ביכולתנו לפעול לעיצוב הקהילה והחברה ברוח ערכינו ותקוותינו. העשייה שלי בתחומים השונים נובעת מרצוני להפוך את החברה לשוויונית ומיטיבה יותר עבור כולנו.

יעל כץ בן יצחק (מגידו)

נולדתי בחיפה למשפחה ישראלית חילונית וגדלתי בקריית טבעון. הייתי פעילה בתנועת הצופים במסגרתה יצאתי לשנת שירות במהלכה הקמנו מסלול נח"ל ושנת שירות. בצבא שירתתי כקצינת גדנ"ע, בין היתר בג'וערה, ועסקתי בהכנה לצה"ל של עולים חדשים ונוער מהתפוצות. בילדותי ביקרתי עם אבי בחגי תשרי בקהילה הרפורמית בטבעון, התנסות שהתרחבה בשנת השירות בערבי שבת ב"בית דניאל" (בית הכנסת הרפורמי בת"א).

למדתי עבודה סוציאלית קהילתית באוניברסיטה העברית בירושלים. במקביל העמקתי את מסע הזהות שלי במסגרת עבודתי במלי"ץ - המכונים לחינוך יהודי ציוני. המשכתי ללמוד לתואר שני בניהול ארגונים חברתיים ומלכ"רים. השילוב בין העיסוק בזהות יהודית ועשייה קהילתית חברתית מלווים אותי עד היום.

חן בן זוגי ואני החלטנו לחזור לצפון, ועברנו לגור ברמת ישי יחד עם שני הבנים הגדולים שהצטרפו למשפחתנו, נעם ואורי. לקראת כניסת בננו הבכור למערכת החינוך הפורמלית חיפשנו סביבה קהילתית וקהילה אשר תתאים לתפישותינו ולפני כשבע עשרה שנה בחרנו להצטרף למגידו, אלעד ועומר הצטרפו למשפחתנו. את דרכי המקצועית המשכתי במרכז חינוך ליאו בק בחיפה, המשלב עשייה קהילתית, חינוך ויהדות ליברלית - רפורמית. ניהלתי את המרכז הבינלאומי ללימודי יהדות ע"ש לורי לוקיי ופיתחנו קשרים ותוכניות חינוכיות עם יהדות התפוצות. זכיתי לעבוד גם במתנ"ס ליאו בק בדגש על תוכניות לאנשים עם צרכים מיוחדים ופעילות לגיל הרך.

בחרתי להתמקד בעיסוק בזהות יהודית ועברתי לנהל את אגף החינוך של התנועה הרפורמית בארץ. באותה תקופה התחלתי את פעילותי במועצה אזורית מגידו. ארגנתי קבלות שבת, ימי כיפור, לימוד וטקסי חג. הפעילות התרחבה וצמחה וכיום לאחר למעלה מ-12 שנה היא מוכרת בשם עמותת "מגיד הרוח" המובילה פעילויות תרבות ורוח, קבלות שבת, ימי כיפור, טקסי בר ובת מצווה, מפגשי אימהות בנות, חתונות ועוד, בהובלתה של מיכל קן תור - הרבנית הרפורמית של מועצה אזורית מגידו.

למשך שנתיים ניהלתי את "גילאור", עמותת הוותיקים במועצה, שם זכיתי להיכרות מעשירה עם אנשים מופלאים ועם תחום הגיל המבוגר.

לאחר מכן התחלתי לעבוד בסוכנות היהודית. במסגרת יחידת השותפויות של הסוכנות פיתחתי רשת של בתי ספר תאומים שחיברה למעלה מ-300 זוגות של בתי ספר בארץ ובתפוצות. במקביל החלטתי כי הגיע העת עבורי להסמכה רבנית, ובנובמבר 2023, לאחר ארבע שנים של לימודי רבנות, הוסמכתי כרבה מטעם בית המדרש של התנועה הרפורמית H.U.C (היברו יוניון קולג').

מאוקטובר 2022 אני סמנכ"לית פעילות חינוכית-קהילתית בתנועה הרפורמית בישראל. אני אמונה על 54 קהילות התנועה הפרושות מקריית שמונה שבצפון ועד יהל ולוטן שבערבה הדרומית, תנועת הנוער "נוער תלם", קהילת הצעירים - "תלמים", אגף החינוך והאגף לעבודה עם דוברי רוסית.

אני רואה שליחות גדולה בחיבור של יחידים ומשפחות למורשת היהודית על כל גווניה, ביצירת קהילות וקהילתיות ובפיתוחן, ובליווי אנשים ומשפחות במעגלי החיים והשנה.

לילי גולדוויין קונו (יוקנעם המושבה)

נשואה למיקי ואמא לאורית, איתי, איילה ואפרת. נולדתי בבוקרשט בשנת 1952. הוריי נתנו לי את השם קורנליה-ליליאן, על שם סבתי. עליתי ארצה בשנת 1962. בבית הספר היסודי ברמלה נקראתי לילי. עם סיום ביה"ס היסודי עברנו לרחובות, שם למדתי בתיכון במגמה ביולוגית. בצבא שירתי בחיל המודיעין, ולאחר מכן למדתי לתואר ראשון בפקולטה לחקלאות ברחובות במגמת בעלי חיים, כהכנה להגשמת חלומי – לימודי וטרינריה. בפקולטה הכרתי את מיקי, נישאנו ב-1976 ובהמשך עברנו ליוקנעם. ב-1980 התגלתה אצלי מחלת עיניים גנטית פרוגרסיבית שהלכה וצמצמה את שדה הראייה, ושהייתה עלולה לגרום לעיוורון. המשבר הגדול והמשמעותי ביותר היה ההכרח לוותר על רישיון הנהיגה. בהמשך הבנתי שעליי לוותר על לימודי הווטרינריה, ובעקבות התובנה הזו עשיתי הסבה להוראה בחינוך המיוחד, עם התמחות בהוראת ילדים עיוורים ולקויי ראייה, ושילובם במערכת החינוך הרגילה. תחום זה הסב לי הנאה וסיפוק רב. בשנים 1993-1997 יצאנו עם כל המשפחה לשליחות במנצ'סטר. בתקופה זו הראייה הלכה והצטמצמה, אך עדיין התניידתי לבד ברחבי העיר, למרות הקשיים. בשובנו הביתה חזרתי ללמד, עד שבשנת 2000 הקמנו את "נומה עמק" - יחידות האירוח ליד ביתנו. התחלתי להתנדב ב"מרכז לעיוור" בחיפה, בתמיכה באנשים שבתהליך אובדן הראייה, ובמקביל הקמתי קבוצות תמיכה לבני נוער עיוורים בכל אזור הצפון, שבהן המנחה עצמה הייתה אשת מקצוע עיוורת. בשנת 2009 יצאנו לקנדה לשליחות מטעם קק"ל, והחלטתי שעליי להתחיל להיעזר במקל נחייה. כינתי את המקל בשם "נחיק" ובעזרתו נהניתי מתחושת עצמאות בוונקובר המדהימה. בשובנו הביתה, נאלצתי "להוציא לאור" את "נחיק" בפני חבריי – תהליך לא פשוט כלל. לאחר שלוש שנים של שימוש במקל הנחייה, התחלתי להיעזר בכלבת נחייה כדי להעלות את רמת העצמאות שלי. הבנתי שלעומת המקל המרוחק, הכלבה יוצרת גשר בין האדם העיוור לבין החברה, ומאז אני נעזרת בזיטה, כלבתי הנאמנה. מיזמים ופעולות: *הדרכה בעמותת לוטם – הרצאות על עיוורון ועל כלבי נחייה. *מיזם "שירות בקול" – הדרכת סטודנטים לסיעוד וצוותי בריאות כיצד לפנות לאדם העיוור ולהנגיש לו את הטיפול שלהם. *סיוע לעיוורים שמגיעים לבתי החולים – הדרכת מתנדבי הביטוח הלאומי כיצד לקבל את המטופל העיוור בכניסה, בהגיעו לטיפול וללוותו ליציאה, עם סיום הטיפול. *מיזם חדש – "שותפים בקול" – שילוב של עיוורים במקומות עבודה, במטרה להדריך את הצוות כיצד לשלב חברתית את העובד העיוור במקום העבודה ולתת לו תחושת שייכות. *גולת הכותרת של פעולותיי – "המרכז להנגשה עיוורית" שהקמתי במועדון של הלינה הכפרית, במרחב הפרטי שלנו. המטרה: התנסות חושית בכל החושים, מלבד חוש הראייה. *בזמן המלחמה העברתי לפיקוד העורף סדנאות בשם "חילוץ בקול" – הנגשת החילוץ לעיוורים בעת הצורך. ה"אני מאמין" שלי: נגישות והנגשה מאפשרות לאדם העיוור עצמאות מלאה ללא תלות בזולת! אני אישה עצמאית ופעילה – אני מבשלת, מתעמלת, רוכבת על אופניים, מטפלת בנכדים ולא מוותרת גם על סרטים והצגות (בעזרת הנגשה של בן הזוג או חברה).

ליסה זאוול (עין השופט)

נולדתי בניו-יורק בארצות הברית ועליתי לארץ ב-1988. נשואה לאבי גונן, אימא ל-3 ילדים. הילדים שלי גדלו מהר והשירות הצבאי שלהם התקרב במהירות, חששתי מאוד שהממשלה לא עושה כל שביכולתה כדי למנוע מלחמות עתידיות, והייתי נחושה שהילדים שלי לא ייהרגו בעזה. כמו כן הייתי מודעת היטב לכך שיש מעט נשים סביב השולחן, שבו מתקבלות החלטות על מלחמה ושלום.

בעקבות מבצע צוק איתן "התעוררתי פוליטית", ועם הקמת ארגון "נשים עושות שלום" הצטרפתי אליהן. התחלתי להשתתף באירועים של העמותה ואפילו ניסיתי לארגן כמה אירועים מקומיים. ארגנתי כמה חוגי בית והנחיתי אותם. גיליתי שיש לי כישרון ארגוני להפעלת אנשים ואירועים, ושאני מאוד נהנית לעשות את הדברים הערכיים האלה. זה נתן לי הרגשה נהדרת להיות חלק ממשהו חשוב ומשמעותי.

עם השנים התחלתי להתאכזב מאוד מהממשלה ובפרט מראש הממשלה ביבי נתניהו וממשלותיו. התחלתי להבין שכל עוד הוא בשלטון לא יהיה שינוי אמיתי כאן בישראל, ואף גרוע מכך. השתכנעתי שהוא מהווה סכנה ברורה ונוכחת לילדינו ולמדינה שלנו. עם הקמת קבוצת "הדגלים השחורים" הצטרפתי אליהם, ועזבתי את "נשים עושות שלום".

כאן גם שיפרתי את כישורי הארגון שלי, כתוספת לקודמים. ארגנתי פגישות והרצאות זום, יצרתי בריתות עם מנהיגים אחרים של הדגלים השחורים באזורנו, ביצעתי הסברה לגיוס חברים חדשים, ארגנתי הסעות להפגנות, הכנתי שלטי חוצות ועוד ועוד פעילויות שונות... את כל זאת עשיתי בעבר, אני ממשיכה בהווה ואמשיך בעתיד לפי הצורך.

דבר אחד הוביל לדבר אחר, וככל שהכרתי את האנשים ואת הפוליטיקה באזורנו הרחבתי את העשייה שלי. לאחרונה התבקשתי להצטרף למליאת המועצה, וכיום אני אחת משתי הנשים במליאה.

ב"נשים עושות שלום" היה נהוג להגיד – "אם הצעת-ביצעת" - משפט שעד היום אני משתמשת בו, כי ייאוש הוא לא תוכנית פעולה, ואנחנו האנשים שמהם יש ציפייה שיחד - נוכל ליצור עולם טוב יותר מזה שיש לנו עכשיו.

לסלי וולף (הזורע)

ביום הראשון שלי בבית ספר לאחיות, פתחתי ספר מיילדות וראיתי איור של עובר בתוך הרחם. ברגע הזה ידעתי – אני אהיה מיילדת!

אומנם "החיים הפריעו לתוכניות", אך בגיל 45, לאחר למעלה מעשרים שנה שבהן הייתי אחות בקיבוץ שניר ובקיבוץ הזורע, תוך כדי גידול של ארבעה ילדים, יצאתי להגשים את החלום. במשך השנים, עד שלמדתי, היה לי חזון – להעצים נשים בלידות שלהן. כשהתחלתי ללמוד החזון התפתח, ולמעשה רציתי להוביל שינוי בדרך שבה אישה יולדת. עבדתי בבית חולים "בני ציון" בחיפה, ויחד עם מינדי לוי, קולגה ואמריקאית כמוני, הובלנו שינויים רבים בתחום המיילדות.

אומנם זכינו לעבוד בתקופה שהיו בה בשלות ונכונות ליישום של שינויים, בעיקר מצד היולדות עצמן, אך למרות זאת – האתגר היה אדיר! נתקלנו בהתנגדויות רבות מצד רופאים ומצד מיילדות שעבדו אתנו, אפילו בנושאים שהיום נחשבים למובנים מאליהם, ביניהם זכות האישה להיות שותפה מלאה בהחלטות לגבי הלידה שלה, רשות האישה לבחור את מלוויה, היתר לאכול ולשתות בזמן הלידה ועוד. לא הרמנו ידיים! יחד עם רופאים כתבנו פרוטוקול ללידה פיזיולוגית והקמנו חדר ללידה טבעית בתוך בית החולים. השינויים שחוללנו יחד עם מיילדות נלהבות נוספות – השפיעו על ההתנהלות בחדרי הלידה בבית החולים שלנו, ובהמשך גם ברחבי הארץ. ההבנות שהשרשנו לגבי לידות טבעיות היו בסיס להעצמת האישה גם בלידות עם התערבויות ובלידות בסיכון גבוה.

השתתפנו בכנסים של מיילדות בארץ ובחו"ל – למדנו, העברנו הרצאות בעצמנו וקיבלנו רעיונות רבים, עידוד וכוחות נפשיים מהמיילדות האחרות שפגשנו. לקראת אחד מהכנסים לקחתי חומר שכתבו מיילדות אחרות בארץ, ויחד עם שלוש חברות מהזורע יצרנו את הסרט "מונולוגים מחדר לידה", שהצגתי בהמשך בכנסים בארץ ובחו"ל.

לאחר 14 שנים שבהן הייתי מיילדת בחדר לידה, שכללו רגעי סיפוק ואושר רבים לצד לא מעט רגעי תסכול, עברתי לתחומים אחרים בעולם המיילדות. הייתי יועצת הנקה במחלקות ילודים ובפגיות ב"בני ציון" וב"איכילוב", תפקיד שבמסגרתו הובלתי שינויים והתאהבתי במיוחד בשיטת "קנגורו" (עור לעור) והנקת פגים.

במשך 15 שנים הייתי חברה פעילה בקבוצה בשם Midwives of Peace, שכללה כ-15 מיילדות ואחיות ישראליות (יהודיות וערביות) ופלסטינאיות. הקבוצה נתמכת על ידי ארגון אמריקאי בשם "מדרה" MADRE - supports Global Women's Rights, שמטרתו להעצים נשים בארצות במשבר. אלה היו 15 שנים של מפגשים בבית ג'אלה ולעתים בארץ – שנים מאוד מספקות של הדברות, קירבה אישית ופרויקטים משותפים – עטופות בחזון השלום. לצערי, מאז המלחמה, אני קרועה במחשבותיי ובעיקר ברגשותיי לגבי המשך דרכי בקבוצה זו.

תמיד האמנתי שצריכה להיות דרך אנושית יותר ללדת. תמיד האמנתי גם שצריכה להיות דרך אנושית יותר למות. אולי, בעתיד, אתרום גם בדרך הזו.

מיכל קורץ רוזן (עין השופט)

אני בת 71, מקיבוץ עין השופט, נשואה לעוזי רוזן, אימא לעומר, ארנון, עדי, אורי ושי, וסבתא לשישה נכדים.

מגיל צעיר מאוד ידעתי שאני רוצה להיות אחות. למדתי את לימודי הסיעוד במסגרת עתודה אקדמאית, ומיד בסיום לימודי התגייסתי לצבא. לאחר טירונות וקורס קצינות שירתתי במשך שנתיים בתפקיד אחות בבית חולים "פורייה". לאחר השחרור וטיול תרמילאים עם בן זוגי, התחלנו את חיינו המשפחתיים ברמות מנשה - קיבוצו של עוזי. הייתי אחות במרפאה, לאחר מכן מטפלת במערכת החינוך - תורנות מחייבת לכל האימהות באותה תקופה, סדרנית עבודה ועוד... בהיותי אחות במרפאה ברמות מנשה, הייתה לי זכות גדולה לעבוד לצידה של מניה דיאמנט, האחות המיתולוגית - שהייתה עבורי דמות מלווה והשראה בהמשך דרכי.

לאחר כ-12 שנה בקיבוץ יצאנו לשליחות של 3 שנים, להדרכה ב"שומר הצעיר" ברומא. כשחזרנו קבענו את מגורינו בקיבוצי - עין השופט. הייתי אחות במרפאה בקיבוץ וניהלתי את מערכת הבריאות והרווחה. לצד זה יצאתי ללמוד ניהול בתי אבות, ובהמשך עברתי לנהל את "בית הדר" - בית משפחתי לאוכלוסייה המבוגרת בעין השופט. במעבר לתפקיד זה נחשפתי ל"רפואה תומכת והתמודדות עם מצבים בסוף החיים". ניהול "בית הדר" הפגיש אותי עם בעלי מקצוע רבים שבאמצעותם, בנוסף ללמידה עצמית, רכשתי כלים חשובים לטיפול באוכלוסייה המבוגרת בהבנה ובקבלה. תוך כדי ניהול "בית הדר" נוצר קשר עם חברת הסיעוד "עמל סיעודית", שבה אני עובדת עם קהילות שונות ומגוונות בתחום הסיעוד הכולל, קרוב לעשרים שנה. בתפקידי אני עורכת תוכניות טיפול, מגייסת מטפלים ישראלים ועובדים זרים, מלווה משפחות ועוסקת בתיווך עם האנשים עצמם, בשטח. הכרתי קהילות רבות בעבודתי במרחב הצפון, נחשפתי לקהילות דומות לשלי וגם להרבה אחרות, שהן שונות ומאתגרות.

כיום אני עובדת בחברת "עמל סיעודית" בחצי משרה ומתנדבת בתפקיד יו"ר עמותת "גיל אור". בקיבוצי - עין השופט, אני חברה במספר ועדות שעוסקות באנשים מבוגרים ובצרכים מיוחדים. האהבה הגדולה שלי הם האנשים המבוגרים, חלקם לקוחות. אני מרגישה שיש לי יכולות להעניק כלים וללוות אנשים במצבי חולי, זקנה וסוף החיים, תוך מעורבות של גורמי בריאות ורווחה בישובים וגורמים מטפלים בקהילה.

אין לי ספק שאמא שלי, תמר קורץ היא האדם המשמעותי בחיי, ושיש לכך השפעה רבה על הבחירות שעשיתי במהלכם. העבודה לאורך רוב שנות חיי עם אנשים נתנה, ועדיין נותנת לי את הסיפוק ואת ההבנה שבנתינה שלי אני מקבלת ומתוגמלת אפילו יותר.

סיגל גלאון לבסקי (רמת השופט)

נולדתי במושב ינוב והגעתי לרמת השופט לפני כ-40 שנה. יחד עם דורון הקמנו משפחה ולנו שלושה בנים ובת, כלה אהובה שהצטרפה למשפחתנו ונכד מתוק להפליא. שלושים שנה הייתי מחנכת ויועצת בבית הספר "עומרים", שהיה עבורי בית שני. התפתחתי בתחום הטיפול - למדתי "פסיכותרפיה רב-ממדית" והתמחיתי בתחום אובדן ושכול. כיום אני מטפלת בקליניקה הפרטית. אני מאמינה בגישה מערכתית, הרואה את הילד ואת הוריו בראייה הוליסטית, ראיית האדם כשלם, כולל סביבת חייו, אורח חייו והרגליו. החיבור שלי עם ילדים הוא מהלב. יש בו הבנה של עולמם הפנימי, מתן כבוד ואהבה ואמונה שניתן לדבר עם ילדים גם על הנושאים הכואבים ביותר באופן שמותאם לגיל שלהם ולהתפתחותם. לפני 25 שנים עברנו "לידה שקטה", שבה נולד עובר ללא רוח חיים. לידה שקטה היא אחד המצבים הרפואיים הקשים מבחינה נפשית, זהו שינוי חד וקיצוני מציפייה והתרגשות לבואו של תינוק לתחושת אובדן ואבל. שנים רבות נושא זה היה "טאבו", לא דובר מספיק ונחשב ל"גון ללא הכרה" - "אובדן שקוף". בעקבות הלידה השקטה שלנו ומתוך הכאב הפרטי, ולאחר לידתה של שנהב - ילדת הקשת הנפלאה שלנו, התעוררה בי תחושת שליחות, לתת הכרה ותוקף למשפחות שעברו לידה שקטה. הרגשתי שיש בי את היכולת ואת הכוחות ללוות אותן בהתמודדות ולהחזיק עבורן את התקווה. כיום מגיעים אלי לליווי ולטיפול נשים וזוגות מכל הארץ, אני מרגישה זכות וליבי מתמלא אור ושמחה לפגוש את הזוגות, לאחר ליווי ארוך ועוטף בתהליך שמחזיק כאב ותקווה, כשהם נכנסים בפתח דלתי ב"ידיים מלאות". אני מתנדבת בעמותת "ניצוצות של ענבר", המעניקה מענה רגשי ראשוני לזוגות שחוו לידה שקטה. במשך שנים הגעתי בהתנדבות לבתי חולים רבים בארץ. כיום אני מרצה בכל הארץ במחלקות נשים ויולדות, למטפלים, לעובדים סוציאליים, לאחיות טיפות חלב, ומדברת בקורסים על הנושא כדי לעלות את המודעות, הרגישות והחזקת התקווה למשפחות הללו. לשמחתי, במקומות רבים הנושא הוכנס לקורסים העוסקים בטיפול והוקמו גופים וצוותים שפועלים בתחום. כיום יש דיון ושינוי גם ביחס ההלכתי אליו (דיני אבלות וקבורה). לפני כעשר שנים, "נולד" מתוכי ספר ילדים בשם "בכיתי כי חיקיתי". את הספר איירה חברתי האהובה אמילין שחוותה אובדן של בנה "לואי". הספר נכתב לילדים המצפים לאח/ות שלא מגיע/ה. הקריאה בו מספקת הזדמנות לשוחח עם הילדים על האובדן, לתת ביטוי לרגשות, דבר החיוני לתהליך הריפוי. הספר נכתב מנקודת מבטם של הילדים ומיועד להורים ולילדיהם, לאנשי מקצוע, למחלקות רלוונטיות בבתי חולים ויולדות. תרמתי את הספר לבתי חולים רבים בארץ ובמשך השנים גייסתי תרומות מאנשים טובים, מקיבוצים ומגופים במועצתנו. הספר יצר אדוות רבות...

עשייתי מתאפשרת בזכות התמיכה והאהבה של המשפחה המורחבת ושל החברות שלי. תודה ללירון ואדיר יוסף, לד"ר יורם גלעדי שליווה אותי ברגישות ובמקצועיות. תודה מיוחדת למשפחתי האהובה - לבן זוגי דורון, ה"דורון" הפרטי שלי, לילדינו האהובים שגב, שניר, שובל, שנהב, עופרי וים, להוריי היקרים ולהורים של דורון. כולכם מלמדים אותי כל יום מחדש מהם אהבה, נתינה, התמודדות וחמלה כאדם, אמא, סבתא ואשת מקצוע.

עדי יבזורי אראל (משמר העמק)

בת 53, נשואה לרון אראל, אמא של אריאל, גאיה, ילי ומיה. במקצועי אני ד"ר לעבודה סוציאלית. מרכזת את התחום הפסיכוסוציאלי במחלקה לרפואת משפחה של שירותי בריאות כללית בחיפה, מנהלת ומרצה בכירה בבית הספר ללימודי המשך לרפואת משפחה - בחוג לרפואת משפחה בטכניון, מרצה נלווית בפקולטה לרפואה בטכניון ומרצה בבית הספר לעבודה סוציאלית במכללה האקדמית צפת. תחומי עיסוקי הם משברי בריאות, אובדן, שכול, טראומה וחינוך רפואי. בהכשרתי אני פסיכואונקולוגית, מטפלת זוגית ומשפחתית ובעלת הכשרות רבות בגישות טיפוליות מגוונות. עבדתי שנים רבות בהוספיס בית של שירותי בריאות כללית, וזה גם הנושא שעליו בחרתי לעשות את עבודת הדוקטורט שלי, שהפכה למחקר פורץ דרך. המחקר מתמקד בקשר של תחושת מקום (הקשר הרגשי שיש לאדם למקום שבו הוא חי או מקבל טיפול), למשאבים אישיים, למשמעות ולאיכות חיים של חולי סרטן בסוף חייהם. כמו כן אני מדריכה מתמחים ומדריכים ברפואת משפחה.

לצד עבודתי האקדמית המחקרית, אני פסיכותרפיסטית עם ניסיון עשיר בהתערבות טיפולית עם יחידים ומשפחות המתמודדים עם משבר רפואי, ניצולי שואה, חולי סרטן, אזרחים וחיילים שעברו אירועים טראומטיים במסגרת השירות הצבאי או פעולות איבה. החל מהשבעה באוקטובר, יחד עם פרופסור מיכל שמאי, מזכירת קיבוץ משמר העמק, הקמתי את מערך התמיכה הנפשית הראשונית לקהילת נחל עוז שפונתה למשמר העמק, וריכזתי אותו. למשך חודשיים עצרתי את עבודתי השגרתית, כדי לבנות מערך זה בשיתוף עם נציגי מחלקת הרווחה של המועצה האזורית מגידו, חוסן, נט"ל ומערך בריאות הנפש של בית חולים "העמק". ערכנו מיפוי וזיהינו צרכים של 350 תושבי נחל עוז. הקמנו מערך טיפולי של 30 מטפלים ממשמר העמק ומהסביבה, שהתגייסו לתת מענה מידי. התקופה הייתה מאוד טעונה רגשית, עם בשורות קשות, הלוויות, שבָּעוֹת, ליווי לביקורים ראשונים בנחל עוז ועוד... המענים למפונים ממשיכים להינתן על ידי מטפלים מקומיים גם היום. חברי משמר העמק התגלו בימים הקשים ביותר כקהילה תומכת, לא היה חבר קיבוץ שהתבקש לסייע ולא תרם. בימים אלה אני ממשיכה לרכז את המערך במשמר העמק תחת חוסן "שער הנגב".

התקופה המאתגרת לאורך המלחמה, והעיסוק בנושאים כל כך כאובים גוברים הקרבה אישית, ומדגישים את הצורך לדאוג גם לעצמי. אני מקפידה על פעילות גופנית ומתחזקת מהתמיכה של המשפחה ושל אנשי המקצוע המעולים, שאיתם אני עובדת בכל המסגרות.

עידית אופיר (משמר העמק)

נשואה לאורי + 3 ילדים ו-5 נכדים. בת קיבוץ מסילות וחברת קיבוץ משמר העמק. בתחילת הקורונה (2020), רגע לפני פתיחת משפטו, סגר נתניהו את בתי המשפט בטענה שהקורונה "לא מאפשרת". בני משפחת שוורצמן קראו להמונים לקחת כל פיסת בד שחורה זמינה, לקשור אותה למקל, ולעלות לכנסת בירושלים. מאותו רגע עלתה תנועת הדגלים השחורים לתודעה. הצטרפתי אליהם למחאה בכיכר רבין בתל אביב ובבלפור בירושלים. בשל צירוף נסיבות אישיות בתקופת הקורונה נבצר ממני להמשיך להיות נוכחת בהפגנות עצמן, אבל לא יכולתי סתם לשבת בבית ולא לעשות כלום. השגתי את מספר הטלפון של האחים שוורצמן וביקשתי מהם לאפשר לי לעשות משהו מועיל מהבית. לבקשתם הקמתי מערך הסעות ארצי של הדגל"ש, שהפך ל"מוסד" – כל מי שהיה זקוק להסעות למחאה – ארגונים, עמותות או בודדים – הגיע אלי. הפכתי לחלק מהקבוצה המובילה והייתה לי הזכות להכיר מקרוב את מי שסחפו אחריהם המונים. חגגנו ביחד מול הכנסת את הקמת ממשלת השינוי, וכשהיא נפלה וחזרה ממשלת החורבן, חזרנו להפגנות, וחזרתי להסיע את העם. דגל"ש הפך לכוח קפלן. במקביל התגייסתי לעזור במסגרת הפעילות של משמר הבחירות האזרחי. אספנו מתנדבים ליום הבחירות, שיהיו משקיפים בקלפיות שבהן המפלגות השונות לא מימשו את זכותן למנות משקיפים מטעמן. ביום הבחירות הייתי חלק מהמטה שפיקח על עבודת המשקיפים בקלפיות בכל הארץ, ובזכות משמר הבחירות האזרחי סוכלו זיופים במערכת הבחירות הארצית. מיום 7.10.2023 נפסקה פעילות המחאה של דגל"ש, וחיפשתי מה אוכל לעשות. הפעילות הראשונה הייתה עזרה לשני יזמי הייטק שביקשו לתרום למפוני יישובי עוטף עזה ולעזור להם. יצרתי קשר עם מנהלי הקהילות שפוננו, וביחד הקמנו מערך שבו היזמים הנפיקו כרטיסי אשראי דיגיטליים לכל משפחה שפונתה מביתה, כדי שיוכלו לקנות באופן מיידי דברים בסיסיים. בהמשך הצטרפתי ליוזמה משקמים את העוטף, ששמה לה מטרה לבנות מאגר של בעלי מקצוע בתחום הבנייה משלב התכנון, דרך הביצוע ועד הגמר, כך שברגע שניתן יהיה להיכנס, נוכל בעזרת המתנדבים שלנו לספק שיקום מהיר למבנים הפגועים. היוזמה פורקה בגלל סיבות בירוקרטיות של דרך קבלת הפיצויים למפוני העוטף שנפגעו. בזמן הקצר שבו הספקנו לפעול נפלה בחלקי הזכות לטפל באופן אישי בהכשרת דירה חלופית למפונים מהעוטף, וללוות אותם. ליוויתי את אם המשפחה וחיברתי בינה לבין בעלי מקצוע שהיו במאגר שלנו, ושמחו לעזור לה בהתנדבות, במהירות וברגישות. היא הייתה אסירת תודה. בשבוע שבו הוחזרו חטופים בעסקה הראשונה, עזרתי למטה החטופים להקים מערך הסעות משלהם. עבדנו יחד וגייסתי עבורם חלק מהמובילים של מערך ההסעות של הדגל"ש.

ביוני 2024 התחלתי לעבוד גם במסגרת פעילות החמ"ל האזרחי במחוז צפון. מתפקידי לגייס ספקים שמוכנים לספק סחורה בתרומה או במחירי עלות, לטובת חיילים ואנשי כיתות כוננות. משמרת 101 החלה לפני מספר שבועות, ומתייצבת 3 פעמים בשבוע מול סמלי השלטון, לרוב בירושלים. אני מארגנת את מערך ההסעות למשמרות של ימי רביעי ושישי מכל חלקי הארץ. בכל המסגרות שבהן אני פועלת הכרתי אנשים נפלאים. אני באה לכל המקומות האלה כדי לקבל כוח מהאנשים המדהימים האלה ולהרגיש שאף על פי כן ולמרות הכול – יש תקווה!

עליזה סאלם (אליקים)

נשואה ליעקב סאלם, אימא לחן ולשלומי, סבתא לארבעה נכדים.
יצאתי לגמלאות לפני כשנתיים, לאחר 37 שנות עבודה במועצה האזורית מגידו, במחלקות החינוך והרווחה. במועצה עבדתי עם ילדים, נוער ומבוגרים. בתפקידי האחרונים במועצה ריכזתי את תחום הוותיקים וניהלתי מועדון חינוך ורווחה. עבודתי לאורך השנים הרבות הייתה מאתגרת מאוד, מהנה, מספקת ומעניקה.
בשנת 2016 קיבלתי פנייה מהמחלקה לשירותים חברתיים של מ.א. מגידו - לרכז את חלוקת המאמצים של "לקט ישראל" לטובת תושבי המועצה.
לקט ישראל הוקם בשנת 2003. זהו "ארגון הצלת המזון הלאומי", האחראי על איסוף עודפי מזון איכותיים ומגוונים, על הקטיף שלהם ועל חלוקתם באמצעות עמותות - לטובת מאות אלפי נתמכים בכל הארץ. הארגון מסתייע במתנדבים רבים מאוד, ויש לי את הזכות להתנדב ולהיות נציגת המועצה שלנו. עבודתי ההתנדבותית היא בשיתוף פעולה עם ידידיה רוזנברג - מנהל קשרי עמותות בארגון "לקט ישראל".
באמצעות הארגון, בכל יום רביעי, שבוע אחר שבוע, מגיעים לחצר ביתי קרטונים ובהם תוצרת חקלאית מגוונת - פירות, ירקות, דבש ועוד...
בסיועם של שלושה מתנדבים יקרים, כולם תושבי המועצה, אנו מובילים את הארגונים ומחלקים אותם למשפחות ביישובי המועצה. עובדי המחלקה לשירותים חברתיים ומרכז השירותים לוותיקים. של "גיל אור" מעדכנים את הרשימה מעת לעת. התחלנו עם 45 משפחות, וכיום החלוקה היא ל-70 משפחות, שהן קבוצה מגוונת ורב גילית מכל יישובי המועצה.
מדי שנה ארגון "לקט ישראל" מקיים לרכזים כנס גדול, מלמד, מפרה ומעמיק. כולנו, הרכזים המתנדבים ברחבי הארץ, מלווים על ידי אנשי הארגון ומובילים בגאווה את הפרוייקט החשוב. ההתנדבות, כמובן, עושה לי טוב מאוד ומביאה לי הרבה נחת. מרחיב את הלב לראות את התרומה הנפלאה הזאת, הממלאת בתים ומשמחת משפחות מדי שבוע.
המשפחות מוקירות את העשייה שלנו ומעריכות אותה, ואני נמצאת עם היד על הדופק, ועם היכולת לאתר משפחות נוספות שתרומה כזו תהיה עבורן עזרה גדולה. אני מרגישה שנפלה בחלקי זכות גדולה להיות חלק מהמערך החשוב הזה, לטובת תושבי המועצה.

רונית הראל (מגידו)

נשואה לזיו ואמא לתום, אופיר, ליאור וגל. תושבת קיבוץ מגידו. נולדתי, גדלתי והתחנכתי במשמר העמק. כשסיימתי את לימודי ב"שומריה" יצאתי לשנת שירות בירוחם. בשירות הצבאי שירתי במרכז להדרכת טיולים ברובע היהודי בירושלים, מרכז שהנחיל ערכים היסטוריים דרך טיולים. כמו כולם חזרתי לשנת בית, ולאחריה יצאתי לטיול הגדול. עם חזרתי מהטיול ובמקביל ללימודי B.A. במדעי ההתנהגות, ריכזתי את כיתות ד'-ו' בקיבוץ. עם סיום התואר התחלתי את דרכי המקצועית המשלבת את תחומי משאבי אנוש וניהול, ובמהלך השנים עבדתי במגוון תפקידים בתחום - באשכולות חשיבה, חברת "צים", מכללת אורנים, ארגון נכי צה"ל וכיום אני סמנכ"לית איגוד התעשייה הקיבוצית. במשך הזמן השלמתי שני תוארי M.A. בלימודי עבודה וניהול מדיניות ציבורית. במהלך השנים אני נאמנה להשקפת עולמי המשלבת שני צירים - המקצועי וההתנדבותי, זאת מתוך אמונה שההתנדבות הופכת אותי לאדם טוב יותר. לכן כשתום, בני הבכור, (כיום בן 25) עלה לכיתה א' ב"פלגים", הצטרפתי לפורום ההורים בפלגים. מאז ועד השנה שעברה אני מתנדבת בפורומים שונים הקשורים לחיי הקהילות שלנו. כיהנתי כ-6 שנים בוועד הישוב שלי בקיבוץ מגידו, ובמשך 16 שנים הייתי שותפה למנהיגויות ההורים בבתי הספר שבהם למדו ילדיי, מתוכן 14 שנים הייתי יו"ר בפלגים ובתיכון מגידו. תחום החינוך קרוב מאוד לליבי, ולתפיסתי הוא תחום ליבה שנמצא בבסיס חיינו במועצה. ככזה היה אך טבעי מבחינתי להובילו יחד עם הנהלות בתי הספר והמועצה. בתפקיד יו"ר הנהגת ההורים הקפדתי על ראייה כוללת: ילדים-הורים-ביה"ס והמועצה האזורית. הובלנו תפיסה לפיה לתלמידים יש אחריות על המרחב הלימודי שלהם, ולכן צירפנו אותם לפורום ההורים, הובלנו קו שבו ההורים מעורבים ושותפים ולא מתערבים, פעלנו למיתוג ביה"ס ולשילוב התפיסה הביוספרית בתוכנית הלימודים, שמייחדת את תפיסת החינוך במועצה. כמו כן תרמנו למתן מקום והערכה לפעילות החברתית של התלמידים, תוך הדגשה של מצוינות בתחומים שונים, המבטאים מרחב גדול של פעילויות בנוסף לצד הלימודי. טיפחנו יחס של כבוד למורים והכנסנו את "יום המורה". המעורבות ארוכת השנים בבתי הספר ובקהילה שבה אני גרה, אפשרה לי להיות פעילה, לקבל תמונה מלאה על צורכי הקהילה ולהיות חלק מבניית תמונת העתיד של המועצה. זאת לצד קריירה מקצועית ענפה שבה החלטתי להתמקד במגזר הציבורי. כיהנתי במגוון תפקידים כסמנכ"לית משאבי אנוש ובכל תפקידיי ופיתחתי פעילויות עסקיות לצידו, על מנת להפוך את הגופים לְבְּנֵי-קֶמָה. כיום אני סמנכ"לית איגוד התעשייה הקיבוצית. מטרת האיגוד היא להכיר בערכן של התעשיות הקיבוציות הפרושות בכל רחבי הארץ, תעשיות שהוכיחו בשנה האחרונה את עוצמתן ואת חשיבותן כחלק מהכלכלה הישראלית בתקופת מלחמה. בשנה האחרונה פיתחתי את מודל החוסן לתעשיות הקיבוציות, לפיו כל עובדי התעשיות הקיבוציות הם חלק מהקהילה שלנו. המודל פועל למתן כלים לעובדים בכדי שההמשכיות העסקית לא תיפגע, הוא משנה את השיח והוא תוצר של שותפות של התעשיות הקיבוציות, עמותת קו לנוער החרדית, מרכז החוסן הבין-לאומי בשדרות וציונות 2000. המודל פועל כבר ביותר מ-50 תעשיות בצפון ובדרום והוא כיום מודל מוביל בארץ ובחו"ל.

זו ציונות הלכה למעשה המשפיעה בארץ ובעולם, כי תעשייה קיבוצית היא גאוה ישראלית!!!.

שגית מור (עין השופט)

חיה עם ניצן בן זוגי, ולנו שלושה ילדים: שירה, נעמה ועידו. נולדתי בעין החורש, למדתי במוסד החינוכי "מעין". הייתי בש"ש (שוה"צ) ב"שומריה" וב"הרי אפרים". ליוויתי את המדריכים שהדריכו ביוקנעם. בשירותי הצבאי הייתי מדריכה בבית ספר שדה בגולן. זה היה חלום שלי מאז ילדותי, ושם נחשפתי ליישוב היהודי שהיה בגולן בתקופת המשנה והתלמוד. לשם הגברת הידע בתחום זה, נעזרתי במדריכי בית הספר השדה הדתי "קשת יהונתן". לאחר השחרור יצאתי לטיול הגדול, כשחזרתי התחלתי ללמוד מחשבת ישראל ב"אורנים" ועשיתי את שנת ההתנסות בהוראה ב"הרי אפרים". מאחורי בחירתי ללמוד מחשבת ישראל לא הייתה אידיאולוגיה, עשיתי זאת בזכות עוזי לושי. הוא פתח בפניי את העולם הזה והראה לי שיש מה לעשות עם לימודי מחשבת ישראל בתחומים שונים. אני זוכרת שכשבועיים לאחר תחילת הלימודים הלכתי על מדרכות "אורנים" בהרגשה שאני מרחפת מאושר, ידעתי שמצאתי את הייעוד שלי, נכנסתי לאוקיינוס חדש ומופלא, שיש בו הרבה אפיקים לעשייה ולהתקדמות.

הרקע שלי היה רחוק מיהדות. אמי מבית סוציאליסטי קומוניסטי, ואבי נולד למשפחה מתבוללת ברומניה. כשהתחלתי ללמוד מחשבת ישראל לא היה לו קל עם זה. הוא שאל "מה תעשי עם זה?" יכול להיות שזרע הסקרנות למחשבת ישראל נטמן בי כבר בהיותי בי"ב. הייתה תקופה קצרה שבה נוצרה קבוצה במוסד "מעין", שלמדה את הנושא עם אלישע פורת, אך ההיכרות האמיתית הייתה ב"אורנים". עד מהרה הצטרפתי למדרשה באורנים, וכך הגעתי ל"הרי אפרים". פיתחו שם תוכנית להכשרה בין-תחומית ביהדות (היסטוריה, תלמוד, ספרות עברית) של מורים, שהחזיקה שני מחזורים, וזו הייתה ההתנסות שלי בהוראה. הדרכנו בסמינרי בר-מצווה בבתי ספר, בייחוד בתנועה הקיבוצית. המטרה הייתה להכניס יהדות לקיבוצים בדרך הרצויה לנו. החל משנתי השנייה בלימודים, הפרויקט הזה, שנקרא "אופק", כיוון את דרכי. התקדמתי בשני צירים: הציר האקדמי, שבו הגעתי לדוקטורט, והציר של העשייה הלא אקדמית - פעילותי בקהילה מעבר לעבודה. אני פועלת מתוך הרגשה של שליחות - אנחנו צריכים לנכס לעצמנו את היהדות, לא לקבל אותה כ"כזה ראה וקדש". פעמים רבות שואלים אם אני אדם מאמין. ובכן, הלימודים לא עשו אותי לאדם מאמין. אני חילונית. לפני שהקמתי משפחה הקדשתי זמן רב להנחלה ולעיצוב של הטקסים היהודיים בתנועה הקיבוצית. הקמנו גוף שנקרא "הוויה", שבתחילתו היה קשור למדרשה באורנים. הכשרתי מנחים לטקסי החיים השונים, הפועלים עד היום בכל הארץ. במועצה האזורית שלנו הייתי מהיוזמים של בית הספר "קשת התקווה", המשלב יהדות וחילוניות. עשיתי זאת מתוך הכרה בחשיבות הנושא עוד לפני שהיו לי ילדים.

כבר כעשרים שנה אני מלווה את טקסי יום הכיפורים בעין השופט ובמגידו, בעזרת צוות שנרתם לכך. בעבר עמדתי בראש החוג למקרא ולתרבות ישראל במכללת "בית ברל", וכיום אני מרכזת שם את מרכז בובר לחינוך דיאלוגי, שבו לומדות תנועות הבוגרים.

אני שמחה שכיום יש שותפים להשקפת העולם שלי על היהדות, ובראשם הרבּה מיכל קן תור ועמותת "מגיד הרוח", ויש אחרים שמובילים את נושא ההתחדשות היהודית בקהילה שלנו.

שולמית רומם דינור (יוקנעם המושבה)

נולדתי ביוקנעם המושבה, ומאז ועד היום זה ביתי, מלבד שלוש שנים שבהן לימדתי בדימונה. אני אם לארבעה בנים וסבתא לחמישה נכדים. נשואה לדניאל-דני רומם. כל שנותי עסקתי בחינוך ובהוראה – תחילה לימדתי בדימונה בבית ספר יסודי, ובהמשך הוכשרתי באוניברסיטת חיפה להוראת מתמטיקה בחינוך העל יסודי. לאחר מספר שנות הוראת מתמטיקה בחטיבת הביניים ובחטיבה העליונה, נקראתי לנהל את בית-ספר "אורנים" ביוקנעם עלית, בית-ספר יסודי שעמד בפני סגירה. האתגר היה "להבריא" את בית-הספר, להעלות את קרנו ולמשוך אליו תלמידים. עם בוא העלייה הגדולה מברית המועצות לשעבר, בשנת 1991, קלט בית-הספר כמאה תלמידים עולים חדשים. שילוב ההורים בתהליך הקליטה של ילדיהם, הקשבה לקשיי המעבר לארץ ולתרבות חדשה, קליטת מורות עולות חדשות מרוסיה ויצירת צוות קשוב ותומך – בזכות כל אלה התממש תהליך ההבראה ושמו של בית הספר הלך לפניו. חידושים שהוכנסו לבית הספר – כיתת מחשבים, הראשונה במערכת החינוך ביוקנעם עלית, הפסקה פעילה, מסדרי בוקר שהוקדשו לנושאים ברומם של עולם, חגים וחגיגות בשיתוף עם ההורים ועם ועד ההורים – כל אלה יצרו אווירה קהילתית, והפכו את בית הספר למופת ולדוגמה. בזכות הישגיהם הלימודיים של תלמידי בית-ספר "אורנים", נבחרתי להיות מנהלת מנחה ומלווה של מספר בתי ספר ערביים. עם פרישתי, לאחר 33 שנות הוראה וחינוך (מתוכן 12 שנות ניהול), חשתי סיפוק וגאווה רבה: בית הספר בניהולי הפך למוסד חינוכי-ערכי שיש בו צוות מגובש ויצירתי, ושתלמידיו והוריהם חשו גאווה יחידה על היותם שייכים לבית-ספר "אורנים" ביוקנעם עלית. לאחר פרישתי, נבחרתי לתפקיד רכזת מועדון גמלאים "צעירים ברוחם" ביוקנעם עלית. קיימנו במועדון הרצאות וטיולים, חגגנו חגים וציינו ימי הולדת ושמחות משפחתיות. אחת המטרות החשובות שהצבתי הייתה לקרב בין העדות השונות וליצור גיבוש חברתי. פעילות זו גרמה לי סיפוק עצום, ועד היום יש לי קשר חם עם חברי המועדון. במקביל לניהול המועדון, עסקתי בהקניית קריאה וכתיבה לקבוצת נשים ממושב המועצה האזורית מגידו. פיתחתי חומרי למידה במיוחד עבורן, ושמחתי לראותן מתקדמות ומפתחות יכולת אוריינית, כל אחת כפי יכולתה. חשוב לי לציין שבמשך שנים רבות, ללא קשר לעיסוקי המקצועיים בתחום החינוך וההוראה, הייתי פעילה מאוד בעיצוב מסורת החגים ביוקנעם המושבה, בעיקר חג העצמאות וחג השבועות. החגים האלה הם גם כיום גולת הכותרת של הפעילות הקהילתית במושבה. לסיום - במבט לאחור, אני מרגישה זכות גדולה שבחרו בי להיות אחת מהנשים מטביעות החותם במועצה אזורית מגידו. הערכים שהיו נר לרגלי כל חיי הם החינוך כשליחות, אהבת הארץ ואהבת האדם.

שוש טיירי (מדרך עוז)

נולדתי בתימן ב-15.5.45, עליתי לארץ בעליית "מרבד הקסמים" בשנת 1949. אני אלמנת מלחמת ששת הימים, ואם לבן אחד שנולד אחרי המלחמה ונפטר לפני 3 שנים, סבתא ל-6 נכדים ו-4 נינים.

הייתי מזכירה במדרך עוז במשך שנים רבות. לפני שנים רבות הובלתי במושב את זכות ההצבעה לנשים באגודה החקלאית, זכות שעד אז הייתה שמורה לגברים בלבד. הקמתי במושב ועדת חברות, שתפקידה היה לקיים פעילויות העשרה לנשים ולקדם פעילות קהילתית, ועד היום אני ממשיכה בפעילות התנדבותית של תמיכה בנשים מבוגרות להפגת הבדידות.

קידמתי יוזמות שונות לפעילות נשים במושב והפעלתי אותן, למשל הקמת קבוצה הנקראת "הקוראות בתהילים" - קבוצת נשים שנפגשת כל שבת במועדון לקריאת תהילים משותפת למען שמירת עם ישראל ועוד ועוד... בשנות ה-70 הייתי פעילה בתנועת המושבים במטרה להקים ועדות היגוי ביישובי התענכים שבאמצעותן תתאפשר בנייה של תוכניות העשרה לנשים באותם ישובים. עם פרישתי מעבודתי במזכירות המושב התחלתי להפעיל בהתנדבות את תחום ההתנדבות במרכז גילאור, שבתחילתו נתן מענה למתנדבים במרכז גילאור, ובהמשך הקמתי ועדת היגוי אזורית כדי לפתח את נושא ההתנדבות בכל יישוב ולתת מענה לכלל המתנדבים בתחומי המועצה.

אני מאמינה שכל אדם יכול לתרום מעצמו לטובת הכלל, על אחת כמה וכמה מאמינה שלנשים יש כוח לבצע שינויים, ומטרתי לדחוף ולשכנע אותן כדי להיות שותפות ומשפיעות בקהילה שלהן.

שושי אלפסי (רמת השופט)

נולדתי באשקלון למשפחה ממוצא פרסי. ביתנו היה צנוע אך מלא אהבה ונתינה. בכתה ט' עברתי ללמוד ולהתחנך בפנימייה במקווה ישראל, כי זו הייתה פנימייה מומלצת ומבוקשת, ולמדתי שם עד סוף י"ב. במקווה ישראל, בסוף כיתה י"א, הכרתי את דני בן זוגי ואנו זוג מאז ועד היום. בצבא התגייסנו לנח"ל, לגרעין שהיה מיועד לקיבוץ רביבים, אך כיוון שהגרעין היה גדול מדי חלקנו הגענו לרמת השופט והתאהבנו במקום. ב-1982, לאחר הטיול הגדול בחו"ל, נולד בני הבכור - גיא, ואח"כ נולדו לנו עוד שלוש בנות - ירדן, צליל ורוני. שלושה מילדיי גרים בקיבוץ. למדתי חינוך גופני. בתחילה עבדתי בגיל הרך, ואח"כ ביסודי ובתיכון. ב"הרי אפרים" הייתי מחנכת ומורה. ב-2000 החלטתי לשנות כיוון. מכיוון שאני מחנכת בנשמה, היה ברור לי שאשאר בתחום זה, אך הייתה לי תשוקה להקים משהו חדש. התקיים במועצה מכרז לקידום נוער, שפרויקט היל"ה הוא חלק ממנו. מדובר על נוער שנשר מבתי ספר בגילי י' - י"ב (רוב הנשירה היא בגילם האלה). עד אז היה מקובל שמורים ואנשי מקצוע מגיעים לנוער הנושר לבתיהם. הבנתי שכדי לשקם אותם צריך לרכזם במסגרת מקצועית, חמה ומחבקת. קיבלתי תמיכה ומקום מאברהם אזולאי, מנהל מחלקת החינוך במועצה דאז. רציתי להרחיב את המסגרת, פניתי למ.א. יזרעאל וצרפתי נערים ונערות גם משם. מבחינה פנימית בערה בי התשוקה לתת לנערים ולנערות הרגשה שמקבלים אותם ושמאמינים בהם. רציתי שידעו שיש מקום שהוא שלהם ובשבילם, והם לא סוג ב'. בעזרת מורים מתאימים ואנשי צוות מצוינים הקמנו מסגרת למידה ותמיכה שהתאימה למטרה זו, ונתנו לנערים ולנערות את האמונה ביכולותיהם, ולהורים אמונה בילדיהם. נוסף ללמידה הקמנו מסגרות נוספות עבור הנערים - קבוצת רכיבה, קבוצת שירה, מכונאות בחיבור עם הקהילה ועוד. העיקרון היה ראיית הנער/ה כמכלול, וטיפול הכישורים האישיים. גייסתי גם את משפחתי לעבודתי, היו נערים שאכלו אצלנו וגרו אצלנו בזמנים קשים והמשפחה שלי חיבקה אותם יחד איתי.

ב-2016 עברתי לתחנה הבאה בחיי ונבחרתי לניהול החינוך המיוחד במועצה. לאחר מיפוי הצרכים הקמתי קבוצות מיוחדות כדי להגיע גם לכל מי שסובב את הילדים הלומדים במסגרת זו, לעיתים בדרכים מקוריות, למשל: אימהות מבשלות יחד, קבוצת סבים, "סליחה על השאלה" ועוד. לפני שיצאתי לפנסיה יזמתי, בעידוד המועצה, הקמה של כיתות תקשורת במועצה (לילדים על הרצף האוטיסטי) החל מגן תקשורת, ועד חט"ב צומחת. כעת אני לומדת "בישול רגשי" בווינגייט, ומתעתדת לטפל בילדים ובני נוער בעזרת המיומנות הזו. לאורך כל הדרך הייתי פעילה גם בתחומים שונים בקיבוץ. ההשראה שלי לפעילותי ולמחויבות לתת ולחבק היא החינוך שקיבלתי בבית, והרצון שלי לשפר את החברה, ולעזור לאלה שזקוקים לזה בצמתים שונים.

שרי שרון (גלעד)

נולדתי ברומניה, גדלתי בבית שמש ולאחר שירותי הצבאי הגעתי לגלעד. נשואה ליאיר, אמא ל-3 ילדים וסבתא ל-4 נכדים. B.A. בעלת B.A. בהוראה ו-M.A. בייעוץ ארגוני ומנהיגות חינוכית. בראשית דרכי לימדתי בכיתות יסוד. השתתפתי בצוות לאיחוד בתי הספר בקיבוצים ובמושבים לבית ספר מרכזי אחד בהר – "עומרים" - שבו עבדתי כ-30 שנה, בשנים הראשונות הייתי מורה ומחנכת, אך רוב השנים הייתי בצוות הניהול וסגנית המנהלת. למזלי, המנהלות שעבדתי איתן נתנו לי מרחב עבודה, עצמאות ויד חופשית לפיתוח נושאים שהיו חשובים לי - הכנת תוכנית ספירלית ללימודי חגים ומועדים (בליווי מכון "שיטים") וכתובת מערכי שיעור שהועברו לילדים, תוכניות העשרה, ריכוז הטיולים והתאמתם לגילים השונים ולרוח בית הספר. יחד עם צוות הניהול אימצנו בבית הספר את התוכנית "תקשורת לא אלימה", שפועלת ליישוב סכסוכים ולשפה ושיח בין הילדים והמורות. לצערי לא כל התוכניות הוטמעו ונשארו, אך הבסיס איתן. עסקתי רבות בנראות של בית הספר, בעיצוב הכיתות, בהקמת מעבדה חדישה וכיתות לחינוך מיוחד, בשיפוץ הספרייה והפיכתה למקום מרכזי בחיי בית הספר, בשיפוץ חדר מורים ועוד... צר המקום לספר על הכול, אך זוהי הזדמנות להודות לאברהם אזולאי שעזר לי להגשים חלומות. לפי תפיסתי - בכל מקום שאעבוד אשקיע את המיטב ואשתדל להשאיר חותם שיישאר לאורך זמן. ה"אני מאמין" שלי בניהול בית ספר הוא להשקיע בצוות החינוכי, לעזור למורות להצליח ולתת להן תמיכה מקצועית ורגשית. להאמין בהן, לסמוך עליהן ולציידן בארגז כלים להתמודדות עם הקשיים. תמכתי במורות בהיבט המוגנות, שהוא יצירת מקום בטוח לכל באי בית הספר. תמכתי בתלמידים המתגרים שאינם נותנים למורה לנהל את השיעור בשיחה עמו, לא בענישה. מלבד עבודתי בחינוך, הייתי נציגת גלעד במליאת המועצה האזורית, וכיהנתי בוועדה לשוויון מגדרי, שבמסגרתה עלתה חשיבותו של הרעיון ללמד מגדר בבתי הספר. במסגרת פיילוט, העברתי לימודי מגדר ב"עומרים" במשך 7 שנים לכיתות ו', לצד חשיפת הצוות לחשיבות הנושא. זה אומנם טיפה בים אבל יכולתי לראות את השינוי שחל בקרב התלמידים והתלמידות בהיבט של השפה שהשתנתה ואף בשינוי שחל בבנות, ששינו את תפישתן וערכן - אי השלמה עם המעמד הלכאורה הנמוך שלהן. פשוט ראיתי את זקיפת קומתן. לצערי הנושא לא "תפס" בבתי הספר במועצה וזו נראית לי משימה מאוד חשובה לקידום בשנים הבאות. כשפרצה מלחמת אוקטובר הייתי כחודש בפנסיה, ואז התבקשתי על ידי המועצה להקים בית ספר למפונים ולנהל אותו. הפעלתי את כל הידע והקשרים שצברתי במשך כל השנים, הייתי צריכה להכין כיתות (תודה ענקית לקיבוץ גלעד), לגבש צוות מורים שהיה מבוסס על פנסיונרים ועל מורות מפונות, ושהיה איכותי ביותר, להכין תוכנית לימודים ובעיקר לתמוך רגשית בילדים ובהוריהם. בבית הספר הזמני הזה היו לי החירות והעצמאות ליישם את כל אמונותיי באשר לאופן שבו בית ספר צריך להתנהל: גודל הכיתות, יציאה ללמידת חוץ, טיולים, קשר עם ההורים, תמיכה בצוות ההוראה ועוד... חבל ועצוב שההזדמנות הזו קרתה בעקבות מלחמה. בסוף שנת תשפ"ד בית הספר נסגר.

נלסון מנדלה אמר "חינוך הוא הנשק החזק ביותר שאתה יכול. להשתמש בו כדי לשנות את העולם" - מה שאנחנו זקוקים לו מאוד בימים קשים אלה.

